A/A: 1163469
Εντυπο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ημ/νία: 13/05/2004
Σελίδα: 29
Κατηγορία: Τέχνης έργα

# Νευρώσεις και πρωτοπορία made in USA

***«Tape» (στο θέατρο Ιλίσια - Βολανάκης) και «Go Go Go» (από τη Θεατρική Ομάδα Εντροπία)***

**Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΑΤΖΙΡΗ**

Δεν είναι ότι το παράπτωμα καθεαυτό είναι άξιο λόγου. Πόσα αγόρια στην εφηβεία τους δεν ορέχθηκαν και ενίοτε απόλαυσαν, έστω, ίσως, παρά τη θέλησή της, τη φιλενάδα του κολλητού τους; Οταν μάλιστα ο «βιασμός» είναι υπό αίρεση, το κορίτσι ήτο η πρώην του φίλου και το όλο πακέτο αξιολογείται από απόσταση είκοσι χρόνων, τότε μιλάμε για ένα αντικείμενο άνευ ιδιαίτερης ηθικής και σχεδόν μηδαμινής θεατρικής σημασίας.

Το πράγμα, στο «Tape» (2002), του 32χρονου Αμερικανού Στίβεν Μπέλμπερ, αποκτά ενδιαφέρον όταν τοποθετείται στο ασφυκτικό, γλίτσικο δωμάτιο ενός επαρχιακού ξενοδοχείου κάπου στην Αμερική (σκηνικό Γιούλα Ζωιοπούλου), είναι καλογραμμένο, με αρκετές ποσότητες βίας (ανάκριση, εκβιασμός), τρυφερότητας (είναι παλιόφιλοι), χιούμορ και έκπληξης. Συναντούμε τους δύο νέους, άνδρες πια, να βαθμομετρούν τις άνισες σταδιοδρομίες τους και να ανατρέχουν στα τραυματικά γεγονότα του παρελθόντος - ο ένας δηλαδή, ο αποτυχημένος της παρέας, ο οποίος, με τη λυσσαλέα εμμονή του στην παλιά προδοσία του φίλου του, επικυρώνει το απόστημα της εξαθλιωτικής του εξέλιξης. «Πού 'σουν νιότη που θα 'λεγες πως θα γινόμουν άλλος»...

Πρωταθλητής του σχολείου στα χρόνια της δροσιάς, σήμερα έμπορος ναρκωτικών, διαβρωμένος από μπίρα και μαριχουάνα, ο «απατημένος» του Γιώργου Πυρπασόπουλου είναι ένας επιθετικός χούλιγκαν παρατεταμένης νεότητας που τρώγεται με τα ρούχα του και το παρελθόν του. Ο φίλος (Κώστας Κάππας), όψη αφοπλιστικής νοικοκυροσύνης, κοστούμι, γαλήνη αυτοπεποίθησης και ψυχικής υγείας, είναι κινηματογραφιστής που ετοιμάζεται να χαρεί με τον παλιό του συμμαθητή την πρώτη του πρεμιέρα.

Διάλογοι που τρέχουν με ταχύτητα σε ένα διανοητικό παιχνίδι λακωνικής αντιπαράθεσης, συγκρουόμενες επιλεκτικές μνήμες (ποιος λέει εν τέλει την αλήθεια;), δύο αντίθετοι χαρακτήρες περιγεγραμμένοι με σαφήνεια και ένας τρίτος καθ' οδόν με κάμποσους απρόβλεπτους άσους στο μανίκι του -η παλιά «πέτρα του σκανδάλου» εν τω μεταξύ δικαστίνα με στιλ και κρυμμένα «στιλέτα» (Γωγώ Μπρέμπου)-, είναι προϋποθέσεις ενός καλού mainstream έργου υπερατλαντικών ανησυχιών: Ψυχολογικό σασπένς, γρίφοι (ποιος είναι το αληθινό κτήνος, ο εκβιαστής ή ο βιαστής;), βία, πυκνή απειλή στον αέρα, «ηθική ορθότητα».

Εάν στο Θέατρο Ιλίσια-Βολανάκης ο ιδεοληπτικός καυγάς γύρω από έναν παλιό και υποτιθέμενο βιασμό, με ηθικά διλήμματα και κοινωνικά σχόλια για νήπια γίνεται σπινθηροβόλο θέατρο, σφιχτό σαν γροθιά, είναι χάρη σε μία οξυδερκή σκηνοθεσία και στις ερμηνείες τριών κατά τα άλλα γνωστών τηλεοπτικών αστέρων, με κυρίαρχο τον Γιώργο Πυρπασόπουλο. Υπερκινητικό, σαρδόνιο νευρόσπαστο, που χορεύει, τρικλίζει, γυμνάζεται, βγάζει γέλιο - όταν δεν εκβιάζει. Το στίγμα της «οργισμένης» νεανικής ενέργειας και της υπέροχα laissez-faire φυσικότητας της παράστασης το δίνει η κινηματογραφίστρια Λάγια Γιούργου σε αυτό το πρώτο

τυχερό βάπτισμά της στη σκηνή.

Θέατρο ως ψυχοθεραπεία

Από τα «τρία πρόσωπα σε 10 τμ» του Μπέλμπερ μεταφερόμαστε στη μοναχική Αμερικανίδα κόρη χαμένη με την τρίμετρη κοτσίδα και τους εφιάλτες της στο αχανές σκηνικό του «Θεάτρου Χορορoές». Το «Go Go Go» (1996) της Τζουλιάνα Φράνσις, όσο κι αν φέρει κι αυτό τα σημάδια της ψυχοπαθολογίας μιας σύγχρονης Αμερικής που κατατρύχεται από μια «ηθική ορθότητα» στα όρια της παράνοιας, μπήγει το νυστέρι σε διεθνικά προβλήματα σεξουαλικής κακοποίησης ανηλίκων σε δραματική έξαρση τα τελευταία χρόνια.

Μια «ηθική σταυροφορία», αυτή τη φορά με την επιθετική Pop & Trash αισθητική μιας περφόρμανς προορισμένης να σοκάρει (ιδιαίτερα το ελληνικό κοινό, ασυνήθιστο σε ορθολογισμένη σκηνική νοσηρότητα) με θέμα το θηλυκό παιδί ως αντικείμενο βιασμού, αιμομιξίας, παιδεραστίας, εκπόρνευσης, ξυλοδαρμού. Επιπλέον ενδιαφέρον αποκτά αυτή η εισαγόμενη φέτα αμερικανικής πραγματικότητας και θεατρικής πρωτοπορίας καθώς η εξέγερση της γλιστρά και σε χωρία πολιτικού θεάτρου με παρεμβολές βίντεο-«ντοκιμαντέρ» ενός ανάπηρου ανήλικου Ιρακινού (Κάτια Γέρου), την παρωδία εκπροσώπων της λευκής Αμερικής της υποκρισίας και του κυνισμού (βομβαρδίζουμε και ύστερα κάνουμε τηλεμαραθώνιους για τα θύματα), με τη βυθομέτρηση μιας διαστροφής που δεν εξαντλείται σε γυμνά νηπιακά καλλιστεία, παιδική πορνογραφία (βίντεο) και παιδεραστές γονείς, αλλά διεισδύει σε πιο ανήλιαγα λαγούμια της αμερικάνικης ψυχολογίας.

Πέρα από αφέλειες («δεν υπάρχει πιο θλιμμένη γυναίκα από την πόρνη», ουάου!), το «GO GO GO» είναι μια καλοδεχούμενη φωνή επίγνωσης και κριτικής χωρίς περιστροφές, ερχόμενη από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Το μέσον, στα χνάρια της αμερικάνικης αβανγκάρντ (Φόρμαν, Λίβινγκ Θίατερ και του νεαρού εκλιπόντος Ρεζά Αμπντό), για όσους δεν έχουν τραπεί σε φυγή, έχει την καλοδιατηρημένη δυναμική της παρακμιακής πρόκλησης.

Η Μαρίλλη Μαστραντώνη (σκηνοθεσία/ερμηνεία) σε έναν πολύπλευρο, φουριόζο και επαγγελματικότατο σόλο (το ηγεμονικό όνειρο κάθε ηθοποιού), παρασταίνει, χορεύει, μιλά, αλλάζει κοστούμια, περούκες, διαδήματα (ένα καμαρωτό πλαστικό πέος, π.χ., εν είδει «τιάρας»).

Ενας ύμνος στο σώμα (της), σε πλήρη, διαρκή (αυτο)θέαση επί 70' (κίνηση Κωνσταντίνος Μίχος), με υποβοηθήματα δονητές, πλαστικές κούκλες ηδονής σε ανθρώπινο μέγεθος, «διακορευμένα εσώρουχα», εικόνες αγίων κ.ά., κάτω από έναν στρόβιλο οπτικών και λεκτικών αναφορών: Μόνροε, Ριμπό, Πρίστλεϊ, Ντε Νίρο, Κάλλας, Ντιέγκο Ριβέρα, Ντοστογιέφσκι κ.λπ. κ.λπ. Μια δοκιμασία «μεταφύτευσης» για τη μεταφράστρια Αθηνά Παραπονιάρη, ένας παράδεισος μουσικών επιλογών από τον Ιάκωβο Δρόσο, εικαστική αξιοσύνη από την Παναγιώτα Κοκκορού (σκηνικά/κοστούμια). Διόλου άσχημα για τη Θεατρική Ομάδα Εντροπία.

---

Λεζάντες: Η Μαρίλλη Μαστραντώνη στο «Go Go Go» της Τζουλιάνα Φράνσις
Διάφορα: ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ
Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Θέμα: ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ